

noget af disse Ændringsforslag tilbage, idet der bliver Anledning til at drøfte hele Sagen mellem anden og tredje Behandling. Jeg finder det rigtigt, at Folketinget nu tager Stilling til de forskellige Ændringsforslag. Dermed er ikke sagt, at det er saa principielle Spørgsmaal, at man vil lade Lovforslagets Skæbne være afhængig af disses Afgørelse. Foreløbig ønsker jeg altsaa som Ordfører at fastholde alle de stillede Ændringsforslag, selv om den højtærede Minister ikke kan gaa med til dem.

Indenrigsministeren (Rode): For at ingen Misforstaaelse skal foreligge, skal jeg sige, at jeg kan tiltræde alle de af Udvalget stillede Ændringsforslag, men jeg ønsker at stille to Ændringsforslag, hvis Indhold jeg har angivet, til Klarlæggelse og Supplering af Udvalgets Ændringsforslag. Hvad jeg i øvrigt udtalte om Udvalgsflertallets Ændringsforslag, var kun i al Almindelighed, at en Række af dem ansaa jeg for at være positive Forbedringer, men at der var andre, jeg stillede mig tvivlende overfor, og at min Stilling til disse under Lovforslagets videre Behandling vil være præget af dette mit Syn paa dem.

Jensen-Sønderup: Jeg vil i Anledning af den højtærede Ministers Udtalelser om Appel til Højesteret sige, at jeg tror ikke, det vil være rigtigt at lade Ministeriet glide ud som Instans og det blandt andet af det Hensyn, som den højtærede Minister selv nævnede, at man ikke skulde belære Højesteret med flere Sager end nødvendigt, der vil blive en Mængde Tilfælde, hvor der, fordi Ministeren har truffet en Afgørelse, der gaar i den forsikredes Favn, ikke vil blive Appel til Højesteret. Det er min Erfaring, at det altid er de forsikrede tilskadekomne, der er misfornøjede, saa at der i det Øjeblik, Ministeren mener at kunne opfylde de Krav, som den forsikrede tilskadekomne stiller, næsten aldrig vil blive Appel til Højesteret. Man vil altsaa netop ved at lade Ministeren være Melleminstans i mange Tilfælde undgaa en Appel til Højesteret. Jeg kunde for at forkorte Forhandlingen endvidere sige, at naar den højt-

ærede Minister gjorde opmærksom paa, at der maaske i den Formulering, som Ændringsforslag Nr. 46, der handler om at omsætte Erstatningssummen een Gang for alle med en Livrente, kunde komme til at ligge noget andet end tilsigtet, vil jeg indrømme, at dette er muligt, men det er vel altsaa kun Affattelsen af Ændringsforslaget, den højtærede Minister ikke synes om, medens han i Realiteten billiger det, og saa kan man sikkert paa et senere Tidspunkt finde en Formulering, som den højtærede Minister kan tiltræde.

Endelig vil jeg sige, at naar den højtærede Minister fandt, at der burde være denne Forskel mellem Landbrugeres Adgang til at faa Tilskud til deres Forsikring og alle øvrige, fordi der her var Spørgsmaal om sociale Stænder, kunde denne Betragtning have været rigtig, saafremt man havde indtaget dette samme Standpunkt overfor Haandværk og Industri, og der var et Tidspunkt — det fremgaar af de Oplysninger, vi har faaet angaaende Forhandlingerne om denne Sag i Arbejderforsikrings-Raadet —, da man var inde paa at fastslaa som Basis for de mindre Haandværkeres Adgang til Statstilskudsforsikring ikke en Indtægtsgrænse, men den Omstændighed, at de ikke havde mere end to Medhjælpere, og saa havde man stillet dem og Landboerne lige, men i det Øjeblik man ikke fastholder dette, men bestemmer, at det for alle andre skal være Indtægtsgrænsen, der er det afgørende, kan Mindretallet ikke se, at man har Ret til at stille Landbruget anderledes end alle andre. Jeg synes, det er fuldstændig logisk, at man vælger enten det ene eller det andet, og at de samme Regler maa gælde saavel for Landbruget som for alle andre.

Indenrigsministeren (Rode): Jeg tror ikke, det ærede Medlem har Ret i den Opfattelse, at naar Indenrigsministeren gav en klagende forsikret Medhold, at saa ikke denne Afgørelse, naar der var Appel til Højesteret, vilde blive appelleret videre. Der foreligger ikke efter de Erfaringer, man nu har kunnet have, noget, der berettiger til at drage denne Slutning, thi denne videre Appel eksisterer